Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Наше життя

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 22 | Середа, 29 листопада 1967 року | Ціна 2 коп.

ЗУСТРІНЕМО СВЯТО НОВИМИ УСПІХАМИ

— Широко розгорнути соціалістичне змагання і підготовку до святкування 50-річчя Радянської влади на Україні;

— забезпечити дострокове виконання річного плану по випуску валової продукції до 20 грудня цього року на 100 процентів;

— забезпечити дострокове виконання п'ятирічного плану до 7 листопада 1970 року на 100 процентів;

— знизити собівартість товарної продукції проти плану 1967 року на 1,5 процента;

— довести випуск виробів першим гатунком: швейних 99 процентів, трикотажних 75 процентів, меблів та металовиробів 100 процентів;

— випустити виробів народного споживання понад установлений план за рахунок внутрішніх ресурсів на 50 тис. карбованців;

— впровадити 10 оргтехзаходів по механізації виробничих процесів і виробничої технології;

— закінчити будівництво і ввести в експлуатацію: виробниче приміщення в Лебедині; по одному житловому будинку у Львові і Дрогобичі; Будинок культури у Дніпропетровську, спортивний корпус у Житомирі;

— добитися охоплення членством дорослих глухих на 92,5 процента;

— збільшити кількість первинних організацій УТОГ на 10 одиниць;

— створити аматорський художній кінофільм, у якому відтворити життя глухих у дореволюційній Росії і показати їх ідейне зростання за роки Радянської влади.

Такий план заходів, розроблений Українським товариством глухих на честь святкування 50-річчя Радянської влади на Україні.

В організаціях нашого Товариства набуто великого досвіду відзначення знаменних дат трудовими подарунками, зразковою працею на благо нашої Батьківщини. Цей досвід треба розширити і поглибити з тим, щоб кожне підприємство, дільниця, кожний працівник зосередили всю свою увагу на виконанні взятих соціалістичних зобов'язань.

Члени УТОГ зобов'язуються достроково, до 20 грудня виконати цьогорічний план по випуску валової продукції на 100 процентів і забезпечити до 7 листопада 1970 року виконання п'ятирічного плану на 100 процентів. Безперечно, виконати це завдання буде не легко. Але у нас є всі підстави стверджувати, що вони будуть виконані з честю.

Пригадуються напружені трудові дні напередодні 50 роковин Великого Жовтня. Тоді колективи Товариства брали також підвищені зобов'язання. І коли довелося підбивати підсумки соціалістичного змагання, було чому радіти, чим пишатися. Адже виробничий план по випуску валової продукції за 9 місяців нинішнього року був виконаний на 108,2 процента. Це хороший розгін для того, щоб мати чудові виробничі показники за цей рік зокрема і за п'ятирічку в цілому.

Прикладом у змаганні можуть бути наші передові учбово-виробничі підприємства. Львівське УВП-1, яке посіло перше місце в соціалістичному змаганні за III квартал цього року і нагороджене Пам'ятним Червоним прапором, має чудові виробничі показники. Колектив цього підприємства план дев'яти місяців виконав на два тижні раніше строку.

Чудові успіхи мають колективи Донецького УВП, Київського дослідного підприємства та інші. Саме на них, на наших передовиків, і повинні рівнятися члени УТОГ у своїй праці.

Цілком реальним може бути й інший показник. Мається на увазі зниження собівартості товарної продукції проти плану 1967 року на 1,5 процента. Адже за минулі дев'ять місяців учбово-виробничі підприємства УТОГ домоглися зниження собівартості товарної продукції проти плану на 3,4 процента.

Досвід показує, що ми маємо необмежену можливість поліпшувати якість виробів народного споживання, випускати їх першим сортом. Меблі, трикотажні, швейні і металеві вироби користуються великим попитом серед населення. Це висока оцінка праці наших робітників і робітниць, їх уміння і старанності.

Безперечно, виконання плану, підвищення якості продукції, зниження її собівартості залежить від багатьох факторів. І від умов праці, і від підвищення культури виробництва, і від запровадження організаційно-технічних заходів по механізації виробничих процесів і виробничої технології, і від введення в експлуатацію виробничих приміщень, житлових будинків, будинків культури тощо. Але й у вирішенні цих питань ми маємо хороший досвід, який дає нам право стверджувати: і це завдання виконаємо успішно на честь 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні.

Передовики „Трембіти"

Заслуженою повагою серед колективу швейного об'єднання «Трембіта» користуються глухі трудівники компактної групи. Приємно відзначити, що в кількатисячному колективі глухі швейники займають гідне місце сумлінним ставленням до праці.

Робітниці Т. Величко одній з перших було вручено значок «Відмінник соціалістичного змагання УРСР». Молода швея Ф. Онофрійчук, яка працює в нашому об'єднанні три роки, своєю самовідданою працею завоювала любов і пошану у товаришів. Вона — ударник комуністичної праці. Виконуючи одну з найскладніших операцій, Ф. Онофрійчук за 9 місяців випустила понад план 6460 виробів. Молодій робітниці присвоєно почесне звання «Майстер — золоті руки».

Також сумлінно працюють Є. Симак, Р. Шванюк, М. Танасчук та багато інших глухих робітників, які випускають продукцію тільки відмінної якості.

Л. ФУРМАНОВА.
Наш нештат. кор.
м. Чернівці.

Перевиконують норми

Передовики виробництва — глухі міста Славути, які працюють на підприємствах та в організаціях, гідно зустрічають 50-річчя Радянської влади на Україні.

В Славуцькій міжколгоспній будівельній організації вже довгий час працюють ковалями Н. Мокляк і М. Новак та столяром А. Овсянський. Вони систематично перевиконують норми виробітку.

А. Овсянський спеціалізується на точних столярних роботах, які потребують великої майстерності. Але, незважаючи на те, що робота не досить проста, він набагато перевиконує змінні завдання. «У Анатолія — золоті руки»,— говорить про столяра завідуючий міжколгоспбудом В. Білецький.

А. АРІН.
Наш нештат. кор.
м. Славута,
Хмельницькой області.

Закінчивши в 1952 році технікум, Т. Захарова працює нині інженером-конструктором у відділі оснастки проектно-конструкторського бюро УТОГ.

На фото: Т. Захарова.

Фото І. Щербанюка.

Відмінники соціалістичного змагання

В Черкаському будинку культури глухих відбулася обласна нарада передовиків промисловості. На нараді досвідом своєї роботи поділилися члени УТОГ — тесляр тресту «Черкасхімбуд» ударник комуністичної праці А. Прозоров, різноробоча Звенигородської ремонтно-будівельної дільниці О. Глоба, маляр-штукатур Черкаського рафінадного заводу ударник комуністичної праці П. Щербін, робітник Уманського будівельного управління № 816 І. Шишенко, майстер механічного цеху Черкаського учбово-виробничого підприємства ударник комуністичної праці І. Циховський.

За високі показники, досягнуті в соціалістичному змаганні на честь 50-річчя Великого Жовтня, постановою виконкому Черкаської обласної Ради депутатів трудящих та президії обласної ради профспілок 34 чоловіки глухих нагороджено значками «Відмінник соціалістичного змагання УРСР», а 29 чоловік — почесними грамотами.

І. ШТОМПІЛЬ.
Наш нештат. кор.
м. Черкаси.

Їм вдячні замовники

На Полтавській фабриці індпошиву і ремонту одягу працюють швеями близько 30 глухих, які складають дві бригади. Обидві бригади змагаються між собою, добиваючись щомісяця високих показників в праці.

Першою бригадою, яка з честю носить високе звання комуністичної, керує А. Богданець. Вона не тільки передова виробничниця, а й активна учасниця багатьох заходів, які проводить Будинок культури глухих.

— Ініціативна, вимоглива до себе і своїх членів бригади,— розповідають про неї її товариші. Робітниці у всьому намагаються наслідувати свого бригадира, пишаються нею.

Другу бригаду комуністичної праці очолює М. Дудка. Бригада дружня, згуртована. Працюють тут в основному молоді виробничниці, які щоденно виконують і перевиконують змінні завдання, шиють одяг лише відмінної якості. Протягом цього року не було жодної скарги від замовників, а лише подяки.

Кожен з членів бригади підвищує свою виробничу майстерність, прагне працювати в ювілейному році ще краще і продуктивніше.

Т. СИМОНОВСЬКА.
Інструктор-перекладач.
м. Полтава.

Екскурсія до Москви

Як і всі радянські люди, глухі робітники Луцького машинобудівного заводу зустріли 50-річчя Великого Жовтня новими трудовими успіхами.

На заводі працює 28 глухих, з них 6 ударників комуністичної праці і 3 чоловіка удостоєні звання «Майстер — золоті руки».

Але ми ознаменували свято і екскурсією до Москви. Ми побували на Красній площі, в Мавзолеї В. І. Леніна, на могилі Невідомого солдата та в багатьох інших пам'ятних місцях славної столиці нашої Батьківщини.

Н. ВУЙЦИК.
м. Луцьк.

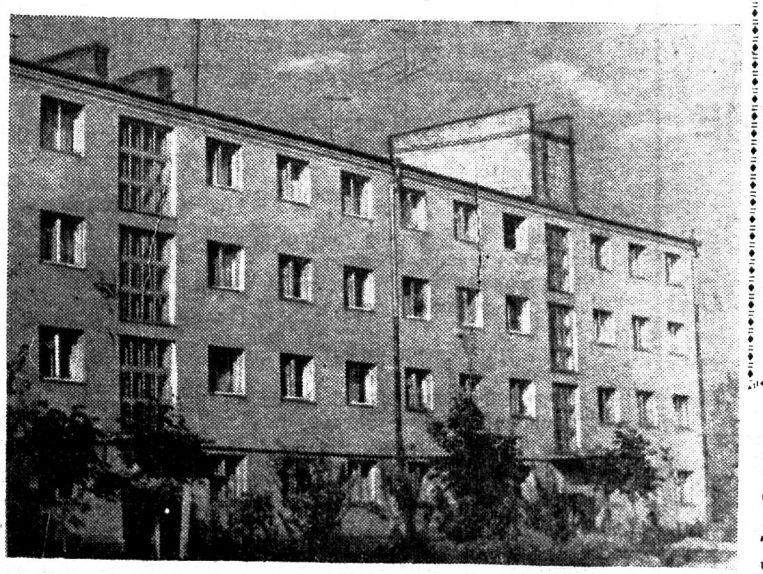

НОВОБУДОВИ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ. Жилий будинок, споруджений для робітників Дрогобицького учбово-виробничого підприємства.

До 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні

ПЕРШІ КРОКИ

Велика Жовтнева соціалістична революція розбила окови експлуатації і гноблення, запалила для трудящих зорю рівності, братерства, щастя. Віднині перед людиною відкрилися широкі горизонти нового життя, сповненого натхненної, творчої праці.

Слідом за братнім російським народом на шлях Жовтневої революції став український народ. Встановленню влади Рад на Україні чільне місце належить індустріальному Харкову. Тут вперше розпочав роботу український парламент, проголосивший 25 грудня 1917 року Радянську владу. Тут більшовики піднімали революційні маси українського народу на рішучий бій з силами буржуазно-націоналістичного табору і білогвардійської контрреволюції.

Разом з трудящими Радянської України почали будувати нове життя, кувати своє щастя і трудящі глухі України. Колись безправні, знедолені, вони стали рівноправними і щасливими під червоним прапором Великого Жовтня.

З перших днів Радянської влади на Україні створюються організації глухих. Розгортається їх діяльність, спрямована на залучення глухих до активного, творчого життя в суспільстві. Нижче друкуємо уривки з книги «В єдиному строю», що готується до видання, про перші кроки обласних організацій товариства глухих України.

Харківська організація

Виникла вона в 1917 році з ініціативи більшовика Івана Федоровича Доброскока. Син селянина-бідняка, який втратив у ранньому дитинстві слух, він завдяки неабияким здібностям, наполегливості і працездатності закінчує Харківське училище глухонімих і одержує право на викладання. Іван Федорович бере активну участь в громадському житті міста, стає кореспондентом «Правды» і журналу «Жизнь глухонемых», пише актуальні статті, вірші. Його поезія ввійшла у збірник «На барикадах тиші», виданий у 1931 році.

І. Ф. Доброскок з перших років Радянської влади розгортає активну діяльність по об'єднанню глухонімих міста. З ним разом ведуть велику організаторську роботу ентузіасти Борис Ісакович Сагалович, Олег Іванович Фіалковський та інші. У 1917 році Б. Сагалович стає першим головою Харківського товариства, а О. Фіалковський — секретарем.

І ось здійснено організаційні заходи, оформлено об'єднання. Відкрито перший клуб глухонімих на Рибній вулиці. Тут зосереджується вся роз'яснювальна і культурно-масова робота. Душею її стає більшовик І. Доброскок. Чуйне, сердечне ставлення до глухонімих, бажання з'єднати їх всіх у дружню сім'ю, постійна готовність постояти за їх життєві інтереси створили йому широку популярність в місті. До нього йдуть за порадою, за словом правди, у нього навчаються організації справи.

У 1918 році Харківська організація глухонімих була розгромлена німецькими окупантами і гайдамаками. Доброскоку довелося переховуватися в селі Дергачі, де він провадив підпільну роботу. Після визволення міста від німецьких окупантів і білобандитів Доброскок повертається до Харкова і з новою енергією береться за відновлення організації. На перших же зборах його обирають головою правління товариства, і на цій посаді він залишається до останніх днів свого життя — до жовтня 1934 року.

Цей період характерний активною діяльністю, яку провадить правління харківської організації під головуванням комуніста Івана Федоровича Доброскока.

З душевністю і теплотою згадують Доброскока Микола Іванович Касьянов, Фаїна Ісаївна Лісбанова, Михайло Іванович Гриньов та інші ветерани товариства, які разом з ним вчилися і працювали.

— Це була чуйна, дбайлива людина,— розповідає Ф. І. Лісбанова, найстаріший член Товариства.— Він ніколи нічого не робив у півсили, ніколи не кидав слово на вітер. Його головною турботою було: трудовлаштування глухих, їх навчання і висування по роботі.

Важкі тоді були часи: голод, розруха, безробіття. Та і в цих умовах знаходили вихід, щоб якось покращити умови життя глухонімих, улаштувати їх на роботу. Тут згадують такий випадок. Комуніст Тимченко, який працює на заводі «Серп і Молот», якось сказав Доброскоку:

— Іване Федоровичу, а якщо взяти на наш завод кілька глухонімих. Правда, адміністрація заперечує, вагається: чи зможуть вони по-справжньому працювати? Безперечно, це все від старого. А ти поговори, може що й вийде.

Доброскок ухопився за цю пропозицію. Він вірив у здібності глухонімих. А те, що їм доведеться вперше мати справу з машинами, технікою, це його не лякало. Тимченко теж глухонімий, а вже скільки років працює на заводі і непогано.

І комуніст Доброскок добився того, що на цей завод прийняли шість глухонімих. З них потім створили компактну групу, прикріпили перекладача. І справа налагодилась. Вони чудово освоїлись з виробництвом, працюючи в цехах, де багато шуму, де чуючі не завжди витримували. Тепер на заводі «Серп і Молот» велика компактна група глухих.

Через деякий час завдяки зусиллям І. Ф. Доброскока, Б. І. Сагаловича, М. А. Тяжелова компактні групи створюються на інших заводах — ХЕМЗ, ХТЗ і навіть в Лохвиці, в одному із радгоспів.

Широко розгорнув свою діяльність клуб глухонімих. Тут організовуються драматичний, хореографічний, фізкультурний та інші гуртки, які існують на громадських засадах, на ініціативі і самодіяльності активістів клубу.

— Уся самодіяльність і величезна громадська активність будувалась на ентузіазмі глухонімих,— згадує Ф. І. Лісбанова.

— У 1920 році силами клубу ми поставили спектакль по п'єсі М. Горького «Міщани». Костюми попросили у місцевому театрі. І всі залишилися дуже задоволені першою спробою. Глухі повірили в свої сили і можливості, в свої здібності. Потім наш колектив поставив спектаклі «Бахчисарайський фонтан», «Пірат», «Запорожець за Дунаєм», «Назар Стодоля» та інші. Виросла в майстерності хореографічна група.

За час свого існування Харківське товариство глухонімих зазнало ряд організаційних змін. На початку 1924 року воно було реорганізовано в культурно-освітню раду глухонімих. До складу правління ради тоді ввійшли І. Ф. Доброскок, Б. І. Сагалович, М. І. Касьянов, О. І. Фіалковський і М. А. Тяжелов. На цей період у місті на обліку було 250 глухонімих. А в 1926 році на основі ради створюється об'єднання глухонімих.

* * *

Майже одночасно з Харківським виникають Товариства глухонімих в Одесі, Києві, Дніпропетровську та в інших промислових і культурних центрах України.

(Далі буде).

ЗАКРІПИМО ДОСЯГНУТІ УСПІХИ

Колектив нашого підприємства достроково, ще на початку жовтня, виконав річний план. Виробничі успіхи прийшли не самопливом, їх досягнуто завдяки діяльності партійної, профспілкової, комсомольської, а також первинної організації УТОГ, яка своєчасно порушує найрізноманітніші виробничі питання, вимагає від усіх членів Товариства по-діловому ставитися до своїх обов'язків і бездоганно їх виконувати.

У своїй практичній роботі бюро первинної організації УТОГ систематично підтримує тісний зв'язок з іншими громадськими організаціями УВП, особливо з профспілковим комітетом. Вирішення таких важливих питань, як організація соціалістичного змагання, проведення заходів по підвищенню культури виробництва, умов праці робітників, подання матеріальної допомоги тощо — ось далеко не весь перелік справ, які повсякденно доводиться вирішувати первинній організації УТОГ. Саме через неї проводяться в життя рішення та постанови вищестоячих органів.

Вже з самого початку нинішнього року головним в роботі первинної організації УТОГ було: якнайкраще підготуватись до 50-річчя Радянської влади. До цієї знаменної дати кожен член УТОГ взяв підвищені соціалістичні зобов'язання і з честю виконав їх.

За цей час набагато покращились культурно-побутові умови праці робітників. Бригада слюсарів працює в новому приміщенні, добре обладнано Червоний куток, кімнату відпочинку. Відрадно відзначити, що в справі благоустрою підприємства активну участь брав весь колектив УВП і особливо такі активні члени УТОГ, як Р. Чичкало, М. Зінченко, О. Тобольченко, П. Іщенко, Ю. Верещак та інші.

З членами УТОГ провадяться бесіди і політінформації. Кожен член нашого колективу передплачує газети та журнали.

Багато допомагає в роботі первинної організації УТОГ наша стінна преса та наочна агітація. На УВП і в робітничому гуртожитку щомісяця випускаються стінгазети і сатиричні листки. В них висвітлюються кращі досягнення членів УТОГ в праці, навчанні, піддаються критиці недоліки.

Значні досягнення наших спортсменів. Понад 20 чоловік брали активну участь в обласних і республіканських змаганнях. Серед них П. Гилим, М. Церковний, І. Харченко, А. П'янига та багато інших, які неодноразово нагороджувались Почесними грамотами, а Ю. Верещаку нещодавно присвоєно звання майстра спорту СРСР з шашок.

Нині вся увага первинної організації спрямована на закріплення досягнутих успіхів, на гідну зустріч знаменної дати — 50 років Радянської влади на Україні.

Ф. КРИВУЛЯ.
Голова первинної організації УТОГ Полтавського УВП-2.

Учасники Великої Вітчизняної війни в зустрічах з трудящими розповідають про ратні подвиги в роки боротьби проти німецького фашизму.

Така зустріч відбулась в Донецькому будинку культури глухих з Героєм Радянського Союзу М. О. Александровим (на фото перший зліва) і колишнім партизаном П. К. Пуриним.

З поетичного зошита

МОЕ ВОЗВРАЩЕНИЕ К ЖИЗНИ

ПЕРВАЯ ЛЮБОВЬ

Зазвенел мой край напевом новым,
Думал: жить глухому — лишний труд.
Лег бы я скорей в конверт сосновый,
Пусть на почту вечную снесут.

Но позднее, рассудив толково,
Понял я и не был удивлен,
Что не ведал адреса такого
Ни один советский почтальон.

Молодому племени счастливых
Он таких «конвертов» не носил,
Потому что сила коллектива
Выше всех и всяких в мире сил.

И теперь, не думая о смерти,
Я увлекся музыкой стихов.
Почтальон приносит мне в конверте
Радость, гордость, силу и любовь.

И хотя мне много пишут писем,
Все равно я все чего-то жду:
Я хочу найти в заветной выси
И свою счастливую звезду.

Люблю бродить по городу один
С Крещатика до площади Толстого;
Люблю огни сверкающих витрин,
Биенье пульса города родного.

Здесь в прошлом я впервые полюбил,
Стихами томными исписывал тетради,
И весь свой жаркий юношеский пыл
Я на нее, любимую, истратил.

Зачитывался Твеном и Дюма,
Они милей всего на свете были,
И я по-своему сходил с ума
От Бартельмеса и от Гарри Пиля...

Вот улицы знакомой поворот,
Она теперь почти в таком же виде,
Здесь я стоял часами у ворот,
Чтоб издали любимую увидеть.

Любимая! Как я о ней мечтал
В четырнадцать, в шестнадцать,
в девятнадцать!..
Ходил за ней, выслеживал, страдал,
Но все не мог, не в силах был
признаться.

А годы проходили чередой,
Неумолимой сложностью пугая;
Ее увез из города другой,
И в жизнь мою вошла потом другая...

Я вспоминаю, как тяжелый сон,
Ту ночь незабываемого лета:
Пальба зениток. Город затемнен.
И в окнах мрак, и нету в них
просвета.

Прощай, неразделенная любовь!
Я уходил в пылающие дали...
Мы оставляли много городов,
Но веру никогда не оставляли.

Теперь мой волос тронут сединой.
Где первая любовь моя? Не знаю...
Вот город мой. Он снова предо мной,
Вот улица знакомая, родная.

И я стою, как прежде, у ворот
Ничуть не изменившегося дома,
И кто-то, кажется, меня зовет,
И голос удивительно знакомый.

Мне кажется: я слышу голос той,
С которой беспредельно был бы
счастлив,
Но нет ее... И улицей крутой
Я медленно спускаюсь на Крещатик.

И хоть я дожил нынче до седин,
Дни юности переживаю снова...
Люблю бродить по улицам один
В биенье пульса города родного.

И. САПОЖНИКОВ.
м. Київ.

Наше життя
29 листопада 1967 року.

Виконали зобов'язання

Глухі трудівники сільського господарства Знам'янського району на Кіровоградщині зобов'язувалися до 50-х роковин Великого Жовтня виконати річне завдання на 110—120 проц.

Більшість передовиків з честю виконали взяті зобов'язання. Колгоспниця артілі ім. Кірова М. Грицик виконала завдання на 140 процентів, коваль колгоспу ім. Чапаєва І. Коваленко — на 120 процентів, слюсар міськкомбінату Г. Сидоров — на 130 процентів, глуха робітниця овочевої бази К. Гой постійно утримує перехідний вимпел.

Хороше живуть наші трудівники. У вільну хвилину вчаться, ходять до клубу глухих, де провадяться лекції та бесіди, беруть участь в організації вечорів самодіяльності.

Е. ФІЛОНЕНКО.
Наш нештат. кор.
м. Знам'янка.

Обмінюємось виробничим досвідом

Трудящі нашої республіки, готуючи гідну зустріч 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні, беруть підвищені соціалістичні зобов'язання по виконанню завдань п'ятирічки.

Високо піднімають прапор змагання і трудящі Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства. Наш колектив змагається з робітниками одного з кращих підприємств системи УТОГ — Львівським УВП-1. Ми обмінюємось досвідом, підвищуємо культуру виробництва, боремося за покращення організації праці.

Соціалістичне змагання дає хороші наслідки. В цьому році бригада з нашого підприємства побувала на Львівському УВП-1. Львівські друзі зустріли нас дуже тепло. На підприємстві ми побачили багато цікавого в технологічному процесі виробництва, організації праці тощо. Перше, що впадає в око, — це чистота і порядок у всіх виробничих приміщеннях та на робочих місцях.

Добре організована праця в підготовчому та розкрійному цехах. Тут є верстат для проміру та розбраковки тканини, який, на жаль, ми ніяк не можемо придбати.

В роботі конвейєра ми, правда, помітили деякі недоліки. Зокрема, коли ми там були, конвейери рухались майже пусті. На окремих операціях є незначні завантаження. Але, незважаючи на це, робота підприємства справила на нас велике враження. В розкрійному та швейному цехах Львівського УВП-1 є багато застосувань малої механізації. Це свідчить про те, що тут добре попрацювали раціоналізатори. На підприємстві є просторий червоний куток, медпункт. З цього видно, що про робітників тут добре турбуються.

Ми вважаємо, що поїздки на кращі підприємства нашої системи — це хороший метод обміну, розповсюдження передового досвіду і культури виробництва.

О. ЛУЦИШИНА.
Технолог Івано-Франківського УВП.

Дещо про інструкторів-перекладачів

Одним з важливих завдань Українського товариства глухих є підвищення культурного рівня трудящих глухих, подання їм в цій справі всілякої допомоги.

Багато глухих працює на державних підприємствах, утворюючи там компактні групи. При кожній великій групі є інструктор-перекладач, який займається питаннями культурного і соціально-побутового обслуговування свого колективу.

Але часто буває так, що інструктор-перекладач компактної групи відірваний від життя і діяльності міського клубу УТОГ. Наприклад, в Дніпропетровську ніяк не вдається налагодити тісний зв'язок міськвідділу УТОГ з цими перекладачами. Більшість перекладачів не відвідує Будинок культури. Вже не один раз на зборах та пленумах правління облвідділу УТОГ приймались постанови про обов'язкові чергування перекладачів в Будинку культури, складались графіки цих чергувань, але мало хто з перекладачів приходить в Будинок культури.

Це дуже прикро, тому що тільки активною участю в громадському житті Товариства перекладачі можуть підвищити свою кваліфікацію, необхідну для обслуговування глухих.

Будемо сподіватися що такий стан в недалекому майбутньому не матиме місця.

Р. ГОЛЬДМАН.
м. Дніпропетровськ.

Від редакції. Наш нештатний кореспондент, робітник Дніпропетровського заводу «Металіст», порушує важливе питання. Вміщуючи його кореспонденцію, редакція «Нашого життя» просить інструкторів-перекладачів компактних груп, які працюють на підприємствах державної промисловості Харкова, Луганська, Одеси та інших міст, висловитися з приводу порушених питань.

Велику увагу приділяють на Львівському УВП-1 підготовці кадрів.

На фото: інструктор виробничого навчання Г. Гайворонський показує учениці Тетяні Ісмаїловій, як користуватися швейними пристроями.

Фото І. Щербанюка.

Передовики праці

О. Паламарчук — швея-мотористка Білоцерківського УВП.

Г. Бережний — вантажник Чернігівського УВП.

ШЛЯХ У МАЙБУТНЄ ВІДКРИТИЙ

Почесне і благородне звання бути громадянином своєї Вітчизни, і особливо, коли почуваєш, що ти в своєму суспільстві не лишній, що твоє життя, пов'язане з любимою працею, приносить людям неабияку користь.

Робітник — син робітника будує нове життя, одержує урядові нагороди, здобуває вищу освіту. Це вже стало для нас таким звичайним, майже буденним. Прагнення бути не лишнім в суспільстві не зупиняє навіть людей з фізичною недостатністю.

Нижче подаємо дві зарисовки Е. Пущіна про двох молодих глухих робітників київського заводу «Арсенал» ім. В. І. Леніна.

Мрії здійснились

Володимир Подаруєв був тоді учнем Київської школи глухих. Зустрічались ми з ним в коридорі школи під час перерв. Увагу привертав товстий зошит — неодмінний супутник Володі, з яким він не розлучався до закінчення школи. Хлопець звертався з якимось запитаннями до старших товаришів, до вчителів. Здебільшого йому щось пояснювали, часто довго розповідали... Він напружено сприймав розповідь, щось записував. Інколи, за браком часу, йому просто казали: — Потім. Він вибачався. І тут трапилась нагода нам познайомитись. Перш за все хотілося дізнатись про зошит. Це був саморобний тлумачний словник, куди допитливий учень записував незрозумілі слова, вирази, що зустрічались в процесі читання газет, журналів, книжок. Можна було помітити, що хлопець багато читав і задовольнити його допитливість на уроках було важко.

Мабуть, прагнення дізнатись якомога більше, ніж це можливо в школі, привело хлопця в обком комсомолу. Вперше там з ним познайомились в 1963 році. Юнак попрохав направити його на роботу на цілинні землі. Разом із студентами Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького він поїхав в пошуках трудової романтики.

Працював там з захопленням. Брав участь в спорудженні жител для цілинників, школи, лікарні та ясел, приміщень для худоби та збереження зерна.

Наступного року Володимир подвоїв свій строк перебування на цілині. В підручнику географії читав про Казахстан, про його відмінності від нашого клімату. А цікаво, які там зими? Багато місяців працював він, одночасно не забував про навчання. Часто бачили його за книгами. Готувався з математики, фізики, хімії та інших предметів. Адже перерви в навчанні не повинно бути. На той час юнак був учнем дев'ятого класу Київської заочної середньої школи глухих.

Міцна дружба із студентами пединституту дала змогу Володимирові успішно опанувати знаннями на цілині. Один допомагав з математики, інший — з фізики. Було не легко, але було приємно відчувати плече товаришів, які разом з ним встановлювали трудові рекорди, а у вільні хвилини допомагали в набуванні знань. Нудьгувати не доводилось. Студенти після роботи виступали перед цілинниками з доповідями, концертами художньої самодіяльності.

— А чому б тобі не виступити? — якось запропонували друзі Володимиру. І він згодом виступив. Мімічні сценки, наповнені іскрометним гумором, сподобались, і його включили в самодіяльну бригаду. В грамотах, що одержував потім, крім відзнак за успіхи у будівництві радгоспних об'єктів та житлових будинків, зазначалося: «За активну участь у громадському житті».

Подвійною радістю ознаменувався для юного романтика 1965 рік. З Казахстану він привіз високу нагороду — медаль «За освоєння цілинних земель», почесну грамоту за трудову відзнаку. Того ж року закінчив школу та одержав атестат зрілості. Почав працювати столяром на заводі «Арсенал». І знову трудові успіхи та цікава громадська робота захопили юнака. Тут Володимира Подаруєва приймають до лав Комуністичної партії, а через рік він успішно складає вступні екзамени і стає студентом Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького.

Іванові рубежі

Йому лише тридцять один, а позаду вже славний трудовий шлях. Попереду — неосяжні горизонти нових звершень, нових трудових перемог.

Іван Хало — слюсар заводу «Арсенал». Біографія його звичайна. В 1952 році закінчив п'ять класів Миргородської школи глухих, а через рік — Крюківську фабрично-заводську школу. На «Арсенал» прийшов, коли йому було лише сімнадцять. Разом з набуванням професії продовжував вчитися.

В 1960 році закінчив вісім класів вечірньої школи. Ще й досі тут згадують його. Та хлопець не заспокоюється на досягнутому. Він мріє одержати глибокі знання з фізики, математики та літератури, бо хіба можна вважати себе освіченою людиною, не знаючи скарбів, що залишили видатні вчені, письменники, поети, художники!?

Іван вчить формули, пізнає математичні закони, зачитується творами Пушкіна, Шолохова, Тургенєва...

Пригадує урок, на якому учні знайомились з оповіданням великого російського письменника І. С. Тургенєва. Читали «Муму». Скільки їх, таких дужих та сміливих, щирих серцем, але відкинутих суспільством поневірялося в царській Росії! Ім'я свого навіть не знав Герасим.

А Іван Хало закінчив Київську заочну середню школу, одержав атестат про середню освіту і керує в цеху навіть бригадою.

Висока вимогливість до себе — невід'ємна риса характеру Івана Хало. Недаремно так поважають свого бригадира товариші по роботі А. Павлишин, Ф. Михайлюк, Р. Сергійчук, В. Масловський та інші.

Іван ніяковіє, коли питають його, чим він займається у вільний час.

— А хіба є він у мене! — посміхаючись, відповідає Іван.

І зовсім не здивуєшся, коли ближче з ним познайомишся. Івану незвично нудитись у пустотливих розмовах, чекати на якісь цікаві справи. Він багато працює над собою, над вдосконаленням праці в бригаді. Тісний зв'язок з майстром, техніком, інженером, влучна порада старших товаришів — все це допомагає в роботі. А ввечері довго засиджується над книгами, мріє поступити до вузу. І треба сподіватися, що цього обов'язково доб'ється цей досить скромний, наполегливий в праці та навчанні хлопець.

* * *

В житті може статися різне. Можна втратити слух. Але для радянської людини втрата слуху не означає втратити своє майбутнє. Якщо ти прагнеш досягти своєї мети,— перед тобою відкрито шлях у майбутнє, бо ти хазяїн великої країни, де людина людині — друг, товариш і брат.

Е. ПУЩИН.

КОНКУРС РОБІТ ФОТОАМАТОРІВ

Підведено підсумки республіканського конкурсу робіт фотоаматорів УТОГ, присвяченого 50-річчю Великого Жовтня.

Основна мета фотоконкурсу — показати засобами фотографії успіхи трудящих, членів Товариства в усіх галузях життя.

У фотоконкурсі взяло участь 77 фотоаматорів від 18 обласних відділів УТОГ. Вони надіслали понад 300 фотознімків.

Слід відмітити, що тематика більшості поданих фотографій далека від зображення різностороннього життя і діяльності членів УТОГ. Тому журі конкурсу вирішило першу грошову премію нікому не присуджувати.

ДРУГУ ПРЕМІЮ ОДЕРЖАЛИ

Е. Беккерман (Запоріжжя) — за серію фотознімків «Старий майстер», «Вечірня прогулянка», «Весняна сівба».
Ю. Церковников (Київ) — «Ворота історії».
О. Крайківський (Івано-Франківськ) — «Солодкий сон».
А. Пінчук (Львів) — «Тінь і світло», «Натюрморт».
А. Потай (Львів) — «Львівські ліхтарі», «Очерет».

ТРЕТЮ ПРЕМІЮ ОДЕРЖАЛИ

Я. Пішл (Житомир) — «На зміну».
В. Скурчинський (Київ) — «Дитинство».
Б. Яковенко (Київ) — «А де зайчик?», «На ударній вахті».
Р. Давидян (Чернівці) — «По гриби», «Автопортрет».
Ю. Бібіков (Суми) — «Ех ти, зимонька-зима», «Осінь».
Г. Крестіно (Одеса) — «Ранковий брильянт».
В. Ясницький (Львів) — «Вечірній Львів», «Старовинний Львів».

ЗАОХОЧУВАЛЬНІ ПРЕМІЇ ОДЕРЖАЛИ

І. Гензеровський (Вінниця) — «Лісовий краєвид».
І. Онуфрійчук (Вінниця) — «В глибокій задумі».
В. Воропінов (Дніпропетровськ) — «Ранок у лісі».
Н. Манзон (Дніпропетровськ) — «Цікаві новини».
І. Горенко (Запоріжжя) — «Хлопчики».
А. Білоножко (Запоріжжя) — «Захищається».
Г. Перехрест (Кіровоград) — «Гілка вишні».
Я. Маляренко (Кіровоград) — «Зимовий краєвид».
В. Шепотиленко (Жданов) — «Материнство».
Н. Горидько (Черкаси) — «Набережна».
О. Крайківський (Івано-Франківськ) — «Сонячна долина».
І. Дуценко (Одеса) — «Каштани».
В. Людвік (Одеса) — «Орденоносець».
Є. Куклін (Львів) — «Гірський краєвид».

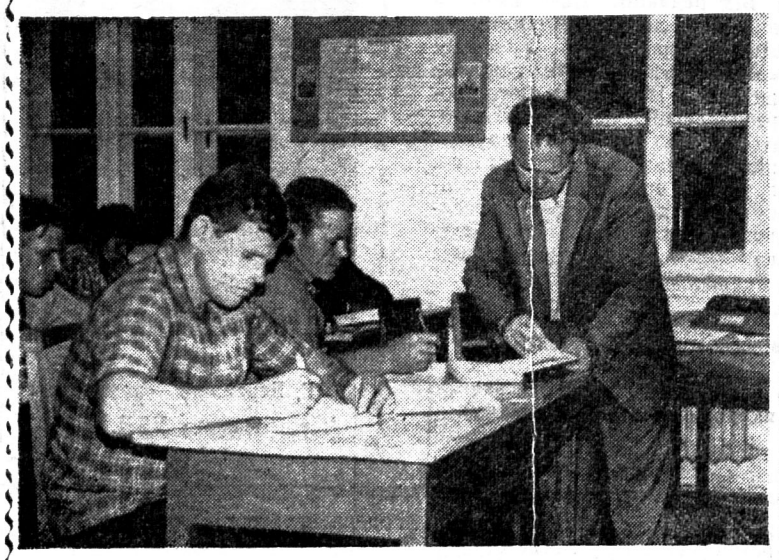

Вже стало звичним: вдень — за верстатом, увечері — за шкільною партою.

На фото: в Ялтинській вечірній школі робітничої молоді для глухих. На передньому плані (зліва направо) — В. Яскевич, М. Бурсаков та викладач І. Хрипунов. Фото Р. Сковородникова.

СПОРТ

ЗМАГАННЯ ШКОЛЯРІВ-ЛЕГКОАТЛЕТІВ

В Алушті, Кримської області, відбулися республіканські змагання з легкої атлетики серед учнів шкіл-інтернатів для глухих та туговухих дітей, в яких взяло участь 196 учнів від 29 шкіл республіки, в тому числі 103 юнаки і 93 дівчини.

У першій групі змагалися учні 16 шкіл. Переможцем стала команда Харківської школи-інтернату ім. Крупської. Друге місце завоювали учні Київської, третє—Лебединської шкіл. Далі місця розподілилися в такому порядку: Запорізька, Новомиргородська (Кіровоградська область), Чернівецька, Миколаївська, Львівська, Дніпропетровська, Луганська, Феодосійська (Кримська обл.), Ждановська (Донецька область), Підкаміньська (Львівська область), Миргородська (Полтавська область), Одеська школа № 97 та Полтавська.

У другій групі змагалися учні 13 шкіл. Переможцем вийшла команда Сосницької школи-інтернату (Чернігівська область). Дальші місця розподілились так: Одеська школа № 91, Сімферопольська, Білоцерківська, Нестерівська (Львівська область), Уманська, Смілянська (Черкаська область), Житомирська, Новоушицька (Хмельницька область), Калушська (Івано-Франківська область), Кисляцька (Вінницька область), Болградська (Одеська область), Лаврівська (Львівська область).

Команди-переможниці обох груп нагороджені дипломами І ступеня та перехідними призами Міністерства освіти УРСР. Команди, які зайняли другі та треті місця, нагороджені дипломами, відповідно, II та III ступеня.

Учасники змагань, які зайняли перші місця по видах програми, нагороджені дипломами, медалями та цінними подарунками.

Учасники змагань, які зайняли II та III місця, нагороджені дипломами та медалями.

Особливої похвали заслуговують вихованці Сосницької школи. В складі 4 легкоатлетів (замість 6 передбачених положенням) команда цієї школи вийшла переможцем другої групи.

Треба додати, що змагання проходили у винятково несприятливих погодних умовах, які негативно вплинули на весь хід змагань. Із-за цього не було можливості повністю виконати програму змагань, передбачену положенням. Незважаючи на це, під час проведення змагань учасниками виконано 15 нормативів третього розряду, 46 першого та 79 другого юнацьких розрядів.

Змагання показали, що серед учнів шкіл-інтернатів є здібні легкоатлети, які при регулярних тренуваннях і належній увазі до них з боку вчителів фізичного виховання та тренерів, можуть стати гідним поповненням старшому поколінню спортсменів.

В організації підготовки та проведенню цих змагань мали місце багато недоліків. Надто пізно повідомили про змагання, а також був непідходящим час для їх проведення.

Представники шкіл-інтернатів, всі без винятку, які супроводили учнів на змагання, висловилися за те, щоб подібні змагання проводились щороку, щоб в програму включалися такі масові, популярні і доступні учням шкіл-інтернатів види спорту, як волейбол, баскетбол, футбол, настільний теніс, шахи, шашки та інші. А самі змагання варто провадити в червні, коли закінчиться в школах навчання.

Треба сподіватися, що відділ фізичного виховання Міністерства освіти республіки врахує ці висловлювання та корисні побажання.

Й. ЗДОРОВИЛО.
Ст. інструктор оргвідділу ЦП УТОГ.

Технічні результати

ДІВЧАТА

Біг 100 м — Крамарова Таня (Одеса, школа № 97)	14,0 сек.
Біг 200 м — Крамарова Таня	29,4 сек.
Стрибки у висоту — Сірош Надя (Миколаїв)	120 см
Штовхання ядра — Шабаль Тоня (Харків)	8,07 м
Метання гранати — Поцілуйко Наташа (Сосниця)	36,46 м

ЮНАКИ

Біг 100 м — Бахтієв Анатолій (Харків)	11,9 сек.
Біг 800 м — Бахтієв Анатолій (Харків)	2.08,0 хв.
Стрибки у висоту — Бебкевич Ярослав (Підкаміньська школа, Львівська область)	155 см
Стрибки в довжину — Лукаш Валерій (Феодосія)	6,07 м
Штовхання ядра — Слободяник Валерій (Київ)	10,61 м
Метання гранати — Плетюх Євген (Миргород)	51,46 м

Т. Крамарова — учениця 10 класу Одеської школи-інтернату № 97. Переможниця з бігу на 100 і 200 метрів.

В. Слободяник — учень 10 класу Київської школи-інтернату. Переможець з штовхання ядра.

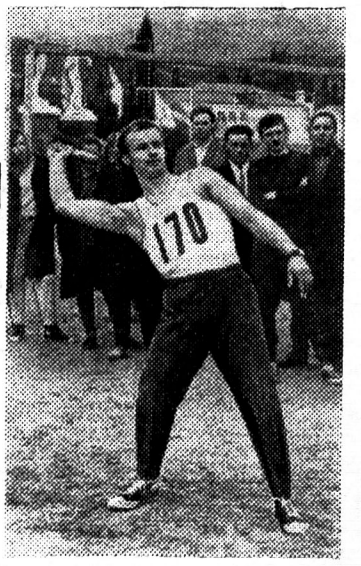

Є. Плетюх — учень 9 класу Миргородської школи-інтернату для туговухих дітей (Полтавська область). Переможець в метанні гранати.

Фото І. Щербанюка.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

В редакцію газети «Наше життя» звернулись із запитаннями члени УТОГ тт. Холодєєв (Херсон), Рибець (Суми) та інші.

Слово для відповіді надаємо юристу ЦП УТОГ П. Куркіну.

Запитання: Чи може підприємство оплачувати наймання приватної квартири молодим спеціалістом?

Відповідь: Молоді спеціалісти забезпечуються житловою площею підприємством, на яке вони направлені на роботу при розподіленні після закінчення учбового закладу.

Оплачування підприємством приватних квартир, найманих молодими спеціалістами, законодавством не передбачено.

Ненадання житлової площі молодому спеціалісту є підставою для дострокового розривання трудового договору.

Запитання: Чи надаються відгули за час знаходження у службовому відрядженні в дні щотижневого відпочинку?

Відповідь: У зв'язку з переводом підприємств, установ та організацій на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями робітники та службовці, які знаходяться в службовому відрядженні, працюють і користуються днями щотижневого відпочинку за режимом того підприємства, куди вони відряджені. Це правило застосовується і в випадках, коли працівник відряджений підприємством, яке перейшло на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями, в організацію, яка працює за старим графіком шестиденного робочого тижня. Тому додаткові дні відпочинку за час знаходження у відрядженні після прибуття з нього працівнику не надаються (незалежно від режиму роботи підприємства за місцем відрядження). Виняток допускається лише в тих випадках, коли працівник спеціально відряджується для роботи в його вихідні дні: після повернення з такого відрядження йому надається відгул.

Запитання: Чи входить в трудовий стаж відпустка без зберігання заробітньої плати, взята жінкою після закінчення декретної відпустки?

Відповідь: При переході вагітних жінок і матерів, що мають дітей у віці до 1 року, на іншу роботу за місцем проживання, а також при новому вступанні на роботу жінок, які залишили попередню роботу в зв'язку з народженням дитини (якщо перерва в роботі не перебільшує 1 року з дня народження дитини), — безперервний стаж зберігається. Однак час перерви в трудовий стаж не включається.

Запитання: Як оплачується робота у вихідні та святкові дні працівникам закладів культури?

Відповідь: Робота у вихідні дні компенсується тільки відгулом. Грошова компенсація може бути тільки в тих випадках, коли працівник не відгуляв за роботу у вихідний день і звільняється.

Як правило, вихідний день для працівників культури переноситься з неділі на понеділок. При п'ятиденному робочому тижні для працівників закладів культури УТОГ вихідні дні встановлено в понеділок і вівторок.

Оплата роботи у святкові дні проводиться так: особі, що працює за графіком і якщо робота у святковий день проводилась в межах місячної норми робочого часу,— в розмірі одинарної денної ставки зверх окладу; якщо робота у святковий день проводилась зверх місячної норми робочого часу, то вона оплачується в розмірі подвійної ставки. Заробітна плата на цей час не планувалась.

Перший приклад: денний заробіток художнього керівника Будинку культури складає 3 крб. За роботу 7 та 8 листопада він одержить 6 крб. запланованої зарплати. Але оскільки це святкові дні, слід виплатити за кожний день по 3 крб. зарплати плюс одинарний розмір зверх окладу (3+3×2=12). Таким чином, за роботу у святкові дні художній керівник одержить 12 карбованців.

Другий приклад: робота 8 листопада художньому керівнику не планувалася. Не планувалася і зарплата на цей день. В силу яких-небудь обставин йому все ж довелося працювати 8 листопада. За цей день художньому керівнику повинні заплатити в розмірі подвійної денної ставки його окладу, тобто 3×2=6 крб.

За згодою працівника грошова компенсація за роботу у святковий день, якщо вона не включалася до норми робочого часу, замінюється наданням йому іншого дня відпочинку. В цьому випадку плата за роботу в святковий день в одинарному розмірі.

Застосовуючи вказане правило до другого прикладу, виходить, що художній керівник за роботу 8 листопада може одержати 3 крб. і один день відпочинку.

П. КУРКІН.
Юрист.

Редактор В. ПІТЕНКО.

Наша адреса:
м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е-7-38-43
«Наша жизнь»—орган Центрального правления Украинского общества глухих

БФ 19676. 27. XI. 67 р.
Київ, друк. УВП-3.
Зам. 958—3000.